vedrører dem, under fradrag af de udgifter, der er pålagt de øvrige parter ved kendelser af 16. september og 25. november 1981.

	Mertens de Wilmars	Bosco	Touffait
Due	Pescatore	Mackenzie Stuart	O'Keeffe
Koopmans	Everling	Chloros	Grévisse

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 16. februar 1982.

P. Heim
Justitssekretær

J. Mertens de Wilmars
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT P. VERLOREN VAN THEMAAT FREMSAT DEN 12. JANUAR 1982 [1]

Høje Domstol.

1. Indledning

Mit forslag til afgørelse i dag vedrører de forenede sager 39, 43, 85 og 88/81, der er blevet tilbage, efter at den af Metallurgiki Halyps A. E. anlagte sag er hævet. I disse fire sager har to græske stålproducenter i henhold til EKSF-traktatens artikel 33 nedlagt påstand om annullation af de individuelle beslutninger, hvorved Kommissionen har fastsat produktionskvoten for råstål og valsede produkter for første kvartal 1981.

Disse individuelle beslutninger havde hjemmel i Kommissionens generelle beslutninger nr. 2794/80/EKSF af 31. oktober 1980 (EFT L 291, 1980) om indførelse af et kvotasystem for stålproduktionen for virksomhederne i jern- og stålindustrien og nr. 3381/80/EKSF af 23. december 1980 (EFT L 355, 1980). Hovedmotivet med disse kriseforanstaltninger var i henhold til betragtningerne til førstnævnte foranstaltning det meget kraftige fald i efterspørgslen efter stål, såvel på fællesmarkedet som på verdens-

1 — Oversat fra nederlandsk.

markedet i tredje kvartal af 1980. Udnyttelsesgraden i jern- og stålvirksomhederne, som i andet kvartal af 1980 var ca. 70 %, var ifølge disse betragtninger i september 1980 faldet til 58 %, hvilket var den laveste grad, som nogensinde var blevet registreret i Fællesskabet. Forventningerne for fjerde kvartal pegede i retning af et yderligere fald i udnyttelsesgraden, som skulle kunne falde til mindre end 55 %.

Fra januar til september 1980 førte faldet i efterspørgslen, stadig ifølge betragtningerne, til et fald i stålpriserne i Fællesskabet på 13 %, mens produktionsomkostningerne i samme periode steg med 5 %. Som følge heraf blev virksomhedernes økonomiske stilling yderligere forværret, hvilket skulle kunne medføre ubodelig skade for den europæiske jern- og stålindustris struktur.

Af disse grunde var Kommissionen af den opfattelse, at den europæiske jern- og stålindustri befandt sig i en åbenbar kriseperiode, jf. EKSF-traktatens artikel 58. Da den ifølge betragtningerne i dens generelle beslutning samtidig havde fastslået, at de indirekte midler, som stod til rådighed for den i henhold til nævnte traktats artikel 57, konkluderede den i betragtningerne, at det var nødvendigt efter proceduren i artikel 58 at indføre et kvotasystem for produktionen. Ved ovennævnte generelle beslutning nr. 3381/80/EKSF indførte Kommissionen den 23. december 1980 inden for rammerne af den tidligere nævnte generelle beslutning reduktionssatser for første kvartal 1981.

Annullationssøgsmålet støttes ikke på en urigtig fastsættelse af de individuelle kvoter for de pågældende græske virksomheder. Det støttes derimod på følgende to meget generelle søgsmålsgrunde:

1. det gøres gældende, at de generelle beslutninger nr. 2794/80/EKSF og nr. 3381/80/EKSF ikke finder anvendelse på græske stålvirksomheder, subsidiært, at de er ugyldige i forhold til dem,

2. den generelle beslutning nr. 2794/80/EKSF, som er hjemmel for de anfægtede individuelle beslutninger, er ifølge sagsøgerne selv ulovlig på grund af overtrædelse af væsentlige formkrav, nemlig utilstrækkelig begrundelse eller overtrædelse af EKSF-traktatens artikler 58, 74 og 14.

Selv om søgsmålene formelt er rettet mod de beslutninger, der vedrører sagsøgerne individuelt, er de på grund af en indsigelse om ulovlighed i det væsentlige rettet mod nævnte generelle beslutninger eller endog mod den almindeligt accepterede ordning i tiltrædelsesakten. Det ses ikke, at appellanterne har nogen individuel interesse, der berøres beraf. I min videre gennemgang vil jeg komme tilbage til de spørgsmål, som kan opstå i denne forbindelse med hensyn til sagernes formalitet. Disse spørgsmål har ikke været behandlet under retsforhandlingerne.

Min videre gennemgang vil være således opbygget, at jeg først vil gå nærmere ind på den først fremførte søgsmålsgrund og derefter på den anden fremførte søgsmålsgrund. Til slut vil jeg så sammenfatte mine resultater.

Vedrørende de faktiske omstændigheder med hensyn til de anfægtede individuelle kvotabeslutninger henviser jeg til retsmøderapporten. Som jeg allerede har nævnt, har disse individuelle beslutninger som sådan og de dermed forbundne individuelle produktions- og kvotaforhold næppe spillet en rolle under retsforhandlingerne.

2. Den første søgsmålsgrund

Den søgsmålsgrund, hvorefter de generelle beslutninger ikke finder anvendelse, subsidiært er ugyldige i forhold til sagsøgerne, er ifølge det i denne forbindelse nærmere anførte baseret på den tanke, at beslutninger, som er truffet af fællesskabsinstitutionerne efter Rådets afgørelse af 24. maj 1979 vedrørende Den hellenske Republiks tiltrædelse af EKSF, men før dens tiltrædelse, den såkaldte interimsperiode, ikke finder anvendelse på Grækenland, da de ikke har kunnet være genstand for forhandling vedrørende tiltrædelsesakten. Derfor skulle institutionerne, som efter den græske tiltrædelse var udvidet med Grækenland, udtrykkeligt have erklæret beslutningerne for også anvendelige på Grækenland.

Sagen rejser derfor spørgsmål om anvendelsesområdet efter tiltrædelsen for beslutninger, som er udstedt i interimsperioden.

Da søgsmålet som nævnt er rettet mod de pågældende individuelle beslutninger, må den første søgsmålsgrund anses for at være en indsigelse om disse individuelle beslutningers ulovlighed. I denne form kan den første søgsmålsgrund ifølge Domstolens første Meroni-dom (sag 9/56, Sml. 1954-1964, s. 55) antages til realitetsbehandling, selv om denne søgsmålsgrund så ifølge denne dom ikke kan føre til den generelle beslutnings ugyldighed, som det gøres gældende under den første søgsmålsgrund. Dommen siger herom følgende:

»Annullationen af en individuel beslutning som følge af retlige mangler ved de generelle beslutninger, som den er udledt af, påvirker kun den generelle beslutnings virkninger i det omfang, disse kommer til udtryk i den annullerede individuelle beslutning.«

Samtidig bliver det i de dèrpå følgende præmisser gjort klart, at sagsøgeren, når han fremsætter en sådan indsigelse om ulovlighed, under en sag vedrørende en individuel beslutning er berettiget til under påberåbelse af de fire søgsmålsgrunde i artikel 33, stk. 1, at anfægte lovligheden af den generelle beslutning, som er hjemmel for den pågældende individuelle beslutning. I Domstolens dom i sag 15/57 (Sml. 1954-1964, s. 103) og i mange senere domme har Domstolen atter bekræftet denne opfattelse. Også i den foreliggende sag kan der således ifølge sagsøgerne nedlægges påstand om annullation af de anfægtede individuelle beslutninger, men det gælder så også udelukkende for disse beslutninger, hvis de generelle beslutninger, som er hjemmel for dem, er ulovlige af én af de fire i artikel 33 nævnte og af sagsøgerne påberåbte grunde.

Appellanterne har som bemærket navnlig gjort gældende, at de generelle beslutninger ikke er anvendelige eller er ulovlige i forhold til dem på grund af overtrædelse af traktaten eller nogle gennemførelsesbestemmelser, fordi det hverken følger af artikel 2 eller af nogen anden bestemmelse i tiltrædelsesakten, at anvendelsesområdet for beslutninger, som er udstedt i den såkaldte interimsperiode, også omfatter Grækenland. Udover artikel 2 har de i denne forbindelse navnlig anført tiltrædelsesaktens artikler 9 og 146. Som yderligere argument har de navnlig anført, at den sædvanlige fremgangsmåde for underretning og samråd ikke er blevet anvendt i dette tilfælde, og at anvendelsen af denne

fremgangsmåde ikke er nævnt i betragtningerne til de generelle beslutninger. Man kan gå ud fra, at sagsøgerne med dette supplerende argument mener, at der er sket en overtrædelse af væsentlige formkrav, jf. EKSF-traktatens artikel 33.

Kernen i sagsøgernes argumentation er efter min opfattelse ikke holdbar, hverken på grundlag af folkerettens almindelige principper eller på grundlag af tiltrædelsesaktens ordlyd og systematik.

Ifølge folkeretten gælder en stats samtykke til at være bundet af en traktat i princippet fra ratifikationen henholdsvis tiltrædelsen. Kun såfremt det udtrykkeligt er bestemt i en traktat, at undertegnelse af traktaten allerede medfører, at den bliver bindende, kan en sådan retsfølge tillægges denne handling (se f.eks. artikel 2, stk. 1, litra b), i Wiener-konventionen om traktatretten:

»b. Ratifikation, accept, godkendelse og tiltrædelse: i hvert enkelt tilfælde den således betegnede folkeretlige akt, ved hvilken en stat på internationalt plan fastslår sit samtykke til at være bundet af en traktat.«

Det væsentlige formål med en tiltrædelse af en bestående folkeretlig traktat er for den tiltrædende stat på tidspunktet for tiltrædelsen at udvirke, at der kommer til at gælde samme rettigheder og pligter som for de oprindelige kontraherende parter. Jeg henviser herved til Rousseau, Principes généraux de droit international public, 1944, s. 279; Rousseau, Droit International Public, bind I, 1970, s. 115, Rousseau, Droit International Public, 1977, s. 146, og McNair, The law of treaties (1961), s. 153. På samme måde bestemmer artikel 16 i Wiener-konventionen om traktatretten (Nederlands Tractatenblad 1972, s. 51) også med hensyn til tiltrædelse af en bestående traktat følgende: »Medmindre traktaten foreskriver andet, udgør instrumenter om ratifikation, accept, godkendelse eller tiltrædelse en stats samtykke til at være bundet af en traktat fra det tidspunkt, da de:

...

b) deponeres hos depositaren,

...«.

Artikel 2 i afgørelse truffet af Rådet for De europæiske Fællesskaber den 24. maj 1979 vedrørende Den hellenske Republiks tiltrædelse af Det europæiske Kul- og Stålfællesskab bestemmer, at tiltrædelsen får virkning den 1. januar 1981 under forudsætning af, at Den hellenske Republik har deponeret sit tiltrædelsesdokument på denne dato.

Det fremgår således af alle de nævnte tekster, at i princippet er tiltrædelsesdatoen og ikke en dato, der går forud for denne, afgørende for bestemmelsen af de rettigheder og forpligtelser, der gælder for de tiltrædende stater og deres statsborgere på tidspunktet for tiltrædelsen. Der kan ikke af litteraturen eller retspraksis eller af Wiener-konventionen af 1969 udledes nogen begrænsning i retten til nærmere at fastlægge omfanget af de på tiltrædelsestidspunktet gældende rettigheder og pligter, som det også er sket i den foreliggende tiltrædelsesakt. Således også udtrykkeligt McNair, op. cit. s. 149: »the law permits to the parties responsible for the negotiation of a treaty an almost complete discretion in

the provisions that they make as to the manner in which states may become parties to it«. I sidste instans er det således kun indholdet af tiltrædelsesakten selv, der er af betydning for bedømmelsen af sagsøgernes centrale argumentation.

Ved behandlingen af tiltrædelsesakten forudsætter jeg, at denne akts artikler 9 og 146 efter min mening klart er uden betydning for denne sag. Artikel 9 vedrører overgangsbestemmelser, som afviger fra den i princippet efter 1. januar 1981 for de pågældende stater gældende primære og sekundære fællesskabsret. Disse afvigende bestemmelser har ingen betydning for anvendelsen af EKSF-traktatens artikel 58. Artikel 146 indeholder bestemmelser om den tekniske tilpasning af retsakter, som er foretaget af institutionerne før Grækenlands tiltrædelse. I det foreliggende tilfælde er der imidlertid ikke tale om tilpasning af sådanne retsakter udstedt før tiltrædelsen, men om anvendeligheden, subsidiært lovligheden af bestemte, før tiltrædelsen udstedte beslutninger som sådanne, for så vidt Kommissionen har anvendt dem på Grækenland efter tiltrædelsen.

Endelig er det med hensyn til argumentet om, at de generelle beslutninger nr. 2794/80/EKSF og nr. 3381/80/EKSF ikke er anvendelige på græske virksomheder, subsidiært at de er ugyldige i forhold til dem, således alene den påberåbte artikel 2 i tiltrædelsesakten, der er af betydning. Denne artikel lyder således:

»Fra tiltrædelsen er bestemmelserne i de oprindelige traktater og de af Fællesskabernes institutioner vedtagne retsakter bindende for Den hellenske Republik og gælder i denne stat på de vilkår, som er fastsat i disse traktater og i denne akt«. Sagsøgerne gør nu gældende, at det ikke i mangel af en udtrykkelig bestemmelse herom kan antages, at Den hellenske Republik ved traktat skulle have accepteret fremtidige retshandlinger, som var ukendte på tidspunktet for denne traktat, fuldstændig ubestemte med hensyn til deres indhold, og som på et senere tidspunkt ensidigt skulle fastsættes af institutioner, som Grækenland ikke var medlem af på det tidspunkt, og uden at der var nogen mulighed for intervention fra græsk side. En sådan afgivelse af suverænitet til institutionerne er ifølge sagsøgerne utænkelig uden Grækenlands deltagelse. Kun en udtrykkelig og utvetydig bestemmelse i tiltrædelsestraktaten kunne have gjort en sådan ubestemt og ubegrænset suverænitetsafgivelse mulig.

Allerede det tidligere nævnte folkeretlige udgangspunkt, at en tiltrædende stat på tidspunktet for tiltrædelsen skal placeres i samme retsstilling som de ældre medlemsstater, må imidlertid i princippet føre til, at den citerede artikel 2 i tiltrædelsesakten fortolkes således, at ordet »retsakter« må omfatte alle retsakter, som er udstedt før datoen for tiltrædelsen, inklusive retsakter udstedt mellem 25. maj 1979 og 1. januar 1981. Også Puissochet henviser i sin kendte håndbog om De europæiske Fællesskabers udvidelse til, at de i denne henseende ligelydende første ni artikler i akten vedrørende Det forenede Kongeriges, Danmarks og Irlands tiltrædelse i forskellige henseender udgør en enkel udformning af en tanke, som er indeholdt i selve begrebet tiltrædelse. Indholdet af denne tanke er, at de nye medlemsstater allerede på tidspunktet for tiltrædelsen skal befinde sig i samme retsstilling som de gamle medlemsstater, skal være underkastet de samme forpligtelser og nyde de samme rettigheder som

sidstnævnte. Alt under forbehold af aftale om særlige bestemmelser herom (J. P. Puissochet, L'élargissement des Communautés européennes, Paris 1974, s. 175). Jeg har allerede tidligere henvist til, at der ikke kan udledes andre resultater af almindelige folkeretlige principper. Netop for en fortolkning som den af sagsøgeren fremførte ville en udtrykkelig bestemmelse have været nødvendig.

Kommissionen har endvidere i sit svarskrift, efter min mening med rette, henvist til, at en anden fortolkning ville være utænkelig. En fortolkning som den af sagsøgerne fremførte ville faktisk lamme administrationen og den videre udvikling af Fællesskaberne fuldstændigt i hele perioden på godt halvandet år mellem tiltrædelsesafgørelserne og den egentlige tiltrædelse. Den ville oven i købet medføre risiko for, at udstrækningen af de i interimsperioden trufne lovgivningsforanstaltningers anvendelsesområde til Grækenland og dermed deres ens gyldighed for alle medlemsstater ville kunne blive ramt af et græsk veto efter tiltrædelsestidspunktet. I hvert fald ville der opstå et retstomt rum, så længe der ikke blev truffet nogen beslutning om udvidelsen af anvendelsesområdet. Det forekommer mig faktisk indlysende, at sådanne konsekvenser, f.eks. på området for den fælles landbrugspolitik, ville være fuldstændig utænkelige og uacceptable. Det kan da heller ikke antages, at det har været hensigten med den nævnte artikel 2 at virkeliggøre en sådan ordning. Ordlyden af denne artikel omfatter som sagt ikke en eneste begrænsning, som sagsøgerne har gjort gældende. Retspraksis efter Fællesskabets første og anden udvidelse giver heller ikke nogen støtte for den af sagsøgerne hævdede fortolkning af artikel 2. Af henvisningen i artikel 2 til vilkårene i traktaterne og i tiltrædelsesakten kan der nok udledes en henvisning til begrænsninger, som følger af andre bestemmelser i disse traktater og tiltrædelsesakten, men ikke en konklusion som den, sagsøgerne gør gældende, nemlig at artikel 2 uden udtrykkelig bemyndigelse i de andre bestemmelser ikke skulle finde anvendelse på generelle beslutninger som de her foreliggende (jf. Puissochet, op. cit. s. 180).

Vedrørende det subsidiære argument, at den græske regering i strid med den aftalte fremgangsmåde for underretning og samråd (EFT L 291, 1979, s. 191) ikke i tide skulle være blevet informeret om de påtænkte generelle beslutninger, vil jeg allerførst bemærke, at den pågældende aftalte fremgangsmåde kun nævnes i slutakten, og dér kun således, at »de befuldmægtigede og Rådet desuden [har] taget det arrangement vedrørende fremgangsmåden for vedtagelse af visse afgørelser ... til efterretning« (EFT L 291, 1979, s. 181). Appellanterne anfører således med urette på side 3 i deres stævning, at der er tale om en fællesskabserklæring, som er godkendt ved slutakten. Folkeretligt set er slutakten ifølge McNair (op. cit. s. 24) kun en slags fortegnelse over dokumenter, som i sig selv ikke medfører nogen accept af de nævnte dokumenter. Slutakten er heller ikke ratificeret som sådan. I tiltrædelsesakten selv nævnes fremgangsmåden ikke. Den kan da efter min mening heller ikke anses for en

betingelse for anvendelse af de i tiltrædelsesaktens artikel 2 nævnte retsakter. Allerede af denne grund kan krav om underretning og samråd, trods deres indlysende politiske og praktiske betydning, ikke påberåbes for Domstolen i denne sag.

Endelig har sagsøgerne i det hele taget ikke sandsynliggjort, at fremgangsmåden ikke skulle være blevet efterlevet. Efter min mening må det modsatte udledes af meddelelserne fra Kommissionen. Denne har herved anført, at fremgangsmåden blev anvendt som en standardpraksis. Desuden ligger det efter min opfattelse i fremgangsmådens natur, at navnlig Den hellenske Republik måtte reagere i tilfælde af, at den ikke blev efterlevet. Herom er der imidlertid intet fremkommet i denne sag. Så længe parterne vedrørende fremgangsmåden for underretning og samråd ikke fremfører det modsatte, må det efter min mening antages, at den faktisk har fundet sted. Også af disse grunde må denne søgsmålsgrund forkastes som retligt irrelevant. Af de samme grunde må den manglende begrundelse, som sagsøgerne har gjort glældende i denne forbindelse — nemlig at fremgangsmåden for underretning og samråd med hensyn til Grækenland ikke nævnes i betragtningerne til de generelle beslutninger — også forkastes.

Da de pågældende generelle beslutninger på tidspunktet for deres udstedelse alene vedrørte virksomhederne i de daværende ni medlemsstater og tiltrædelsesakten ikke bestemmer andet herom, skulle der ved udstedelsen udelukkende henses til de i henhold til EKSF-traktaten gældende væsentlige procedureforskrifter, som er sanktioneret med ugyldighed. Væsentlige formkrav, som skulle overholdes på tidspunktet for udstedelsen af de generelle beslutninger, omfattede på det tidspunkt i det væsentlige blot garantier for de virksomheder i de daværende ni medlemsstater, som på det tidspunkt skulle bindes. De udtalelser og meninger, som Kommissionen i henhold til EKSF-traktatens artikel 15 skal henvise til i sine beslutninger, er ifølge artikel 58, stk. 1, kun det rådgivende udvalgs udtalelser og Rådets samtykke.

3. Den anden søgsmålsgrund

3.1. Sagsøgernes anden søgsmålsgrund går som tidligere bemærket ud på, at den generelle beslutning nr. 2794/80, som er hjemmel for de anfægtede individuelle beslutninger, selv er ulovlig på grund af overtrædelse af væsentlige formkrav, nemlig utilstrækkelig begrundelse eller overtrædelse af EKSF-traktatens artikel 58, 74 og 14. Også denne søgsmålsgrund er formuleret som en indsigelse om ulovlighed. Ifølge det, som jeg allerede har bemærket om formaliteten i forbindelse med en sådan indsigelse ved omtalen af den første søgsmålsgrund, kan der ikke være tvivl om, at denne anden søgsmålsgrund i henhold til Domstolens tidligere nævnte retspraksis kan antages til realitetsbehandling.

Jeg vil nu komme særskilt ind på de forskellige underpunkter i denne søgsmålsgrund i den angivne rækkefølge. For så vidt manglende begrundelse under retsforhandlingerne allerede blev omtalt under den første søgsmålsgrund, har jeg allerede været inde på dette i min omtale af den første søgsmålsgrund. Da den anden søgsmålsgrund på dette punkt delvis overlapper den første søgsmålsgrund, vender jeg her endnu engang tilbage til enkelte særlige punkter.

3.2. *Manglende begrundelse*

a) I kommentarerne til deres første søgsmålsgrund har sagsøgerne anført, at et væsentligt formkrav er blevet overtrådt, ved at der i betragtningerne til den generelle beslutning nr. 2794/80 intet nævnes om underretning af Grækenland i overensstemmelse med den allerede nævnte fremgangsmåde for underretning og samråd, for så vidt angår afgørelser truffet før tiltrædelsen. Det blev også kritiseret, at beslutningens fremtidige ikrafttræden i Grækenland ikke blev begrundet. Endelig skal denne generelle beslutnings manglende anvendelighed i Grækenland være bekræftet ved, at nogle hensyn vedrørende den økonomiske situation i Grækenland, som skulle berettige anvendelse af den generelle beslutning i denne nye medlemsstat, manglede.

Hvad denne argumentation angår, henviser jeg først til mine bemærkninger i forbindelse med gennemgangen af den første søgsmålsgrund. Da beslutningerne udelukkende havde hjemmel i EKSF-traktaten, behøvede man også kun at overholde de i denne nævnte væsentlige formkrav.

Det var heller ikke nødvendigt at begrunde beslutningens fremtidige ikrafttræden i Grækenland. Denne følger automatisk af tiltrædelsesaktens artikel 2.

Selv hvis det forholder sig anderledes, og efter min opfattelse så kun som subsidiært argument, er jeg endelig ligesom Kommissionen af den mening, at begrundelsen for en generel beslutning som den foreliggende ikke behøver at gå ind på særlige omstændigheder i hver medlemsstat. Alle stålvirksomheder udgør jo en del af et Fællesskab med et fællesmarked. Det, som det ifølge ordlyden af artikel 58 udelukkende kommer an på, er om Fællesskabet i sin helhed befinder sig i en åbenbar kriseperiode, og om de øvrige betingelser for anvendelse af artikel 58 er opfyldt for Fællesskabet i sin helhed. Det er ikke afgørende, om hvert land især også befinder sig i en sådan kriseperiode. Jeg henviser herved også til Domstolens armeringsståldomme, Sml. 1980, s. 107, præmis 22. I øvrigt medfører den også for græske producenter bestående gensidige afhængighed mellem det nationale marked, fællesmarkedet og verdensmarkedet, at det i betragtningerne nævnte skarpe fald i efterspørgslen såvel på fællesmarkedet som på verdensmarkedet uundgåeligt også må blive mærkbart i Grækenland. Fremfor alt et det imidlertid også her af betydning, at de samme rettigheder og pligter af ovennævnte grunde fra tidspunktet for den græske tiltrædelse skal gælde for græske stålvirksomheder, bortset fra udtrykkeligt nævnte undtagelser, som for Fællesskabets øvrige stålvirksomheder. Da der her er tale om et generelt princip for hele fællesskabsrettens anvendelighed, behøver dette ikke udtrykkeligt at blive nævnt eller begrundet endnu engang i betragtningerne til særskilte foranstaltninger. Lige så lidt kan det, når henses til dette generelle princip, udledes af mangelen på en sådan nærmere begrundelse, at beslutningen ikke er anvendelig på Grækenland.

b) For det andet anser sagsøgerne det for en overtrædelse af et væsentligt formkrav, at det ikke i den generelle beslut-

ning nærmere begrundes, hvorfor man ikke samtidig har anvendt EKSF-traktatens artikel 74, som giver mulighed for handelspolitiske foranstaltninger. Kommissionen har imidlertid på dette punkt bemærket, efter min mening med rette, at det klart fremgår af ordlyden af artikel 58, at det alene skulle have været begrundet nærmere, hvis man faktisk samtidig havde anvendt de i artikel 74 nævnte foranstaltninger. At man i dette tilfælde ikke anvendte artikel 74 behøver heller ikke efter min mening at blive begrundet.

3.3. *Overtrædelse af artiklerne 58, stk. 1, og 74*

Sagsøgerne mener, at den omstændighed, at artikel 74 ikke er blevet anvendt samtidig, i dette tilfælde udgør en overtrædelse af artiklerne 58, stk. 1, og 74. Ifølge sagsøgerne er det i dette tilfælde navnlig ikke alene klart, at en formindskelse af produktionen inden for Fællesskabet er utilstrækkelig til at tilpasse udbudet inden for Fællesskabet til efterspørgslen. Det er dernæst og fremfor alt klart, at fra første kvartal 1981 vil en formindskelse af produktionen i medlemsstaterne nødvendigvis føre til en udvidelse af markedsandelen for producenter fra tredjelande, hvis der ikke træffes effektive ensidige eller traktatsretlige handelspolitiske foranstaltninger. Med hensyn til dette underpunkt i den anden søgsmålsgrund tilslutter jeg mig fuldt ud, hvad generaladvokat Reischl allerede udførligt har anført med hensyn til udtalelser af tilsvarende art fra sagsøgerne i sagerne 258/80 (Rumi) og 14/81 (Alphasteel) (endnu utrykt). Han henviste derved også til Domstolens relevante tidligere praksis. Som Kommissionen også i den foreliggende sag med rette har gjort gældende, må den ved udøvelsen af sit frie skøn på det pågældende område ikke alene tage hensyn til stålindførslerne, men også til ståludførslerne, samt til Fællesskabets forpligtelser inden for rammerne af GATT og til muligheden for tredjelandes modforholdsregler mod Fællesskabets ensidigt foretagne indførselsbegrænsninger. Sagsøgerne har heller ikke i de foreliggende sager anført nogen overbevisende argumenter for, at Kommissionen ved afvejningen af de omstændigheder, som her er afgørende for vurderingen, skulle have handlet i strid med nogen højere retsregel.

3.4. *Forskelsbehandling*

Det underpunkt i den anden søgsmålsgrund, hvori det gøres gældende, at der er sket urimelig behandling, navnlig gennem forskelsbehandling af de græske virksomheder, er efter min mening blevet overbevisende gendrevet af Kommissionen. Jeg vil imidlertid også her gerne desuden henvise til forslag til afgørelse fra generaladvokat Reischl af 29. oktober 1981 i sagen Alphasteel (sag 14/81). Sagsøgeren i denne sag havde fremført argumenter, som delvis svarer til de græske stålvirksomheders argumenter i denne sag.

Som afslutning på denne del af mit forslag til afgørelse vil jeg imidlertid endnu bemærke følgende: Et frugttræs værdi kan som bekendt måles ved dets frugter. Kommissionen har derfor også efter min mening med rette tillagt det betydning under den mundtlige forhandling ved hjælp af tal at vise de faktiske resultater af den anfægtede ordning for græske stålvirksomheder. De fremlagte tal viser da tydeligt, at de dem tildelte kvoter, langt fra at være urimelige, rigeligt tog hensyn til deres produktions- og afsætningsmuligheder. Ikke i ét tilfælde viste kvoterne sig at indeholde en

begrænsning af produktions- og afsætningsmulighederne. Tværtimod har ingen græsk stålvirksomhed i det for denne sag relevante første kvartal opbrugt sin kvote. Disse tal er heller ikke blevet modsagt af sagsøgerne. Det er ej heller på nogen måde blevet gjort antageligt, at det ville have ført til bedre og rimeligere resultater for de græske virksomheder, hvis man havde baseret kvotasystemet på produktionskapaciteten i stedet for på den faktiske produktion i referenceperioden. Jeg ser endda bort fra de indvendinger, som Kommissionen med rette kunne have fremført mod et sådant argument fra sagsøgernes side under henvisning til det tilstræbte mål, nemlig tilpasning af udbudet til efterspørgslen, og med henvisning til sådanne markedsøkonomiske overvejelser, som ligger til grund for EKSF-traktaten. En kvotaordning, der er baseret på produktionskapacitet, vanskeliggør i virkeligheden snarere den nødvendige afvikling af overkapacitet, end den fremmer denne. Desuden fører den til en relativ begunstigelse af mindre effektive virksomheder med en relativt lav udnyttelsesgrad.

De af Kommissionen nævnte tal kan bagefter give anledning til det spørgsmål, om sagsøgerne egentlig havde nogen rimelig interesse i deres søgsmål, som udelukkende var baseret på indsigelsen om ulovlighed. I forbindelse dermed opstår da ligeledes spørgsmålet, om det i almindelighed sikkert rimelige udgangspunkt, at en virksomhed, der er berørt af en individuel beslutning, kan forudsættes at have en søgsmålsinteresse ved en indsigelse om ulovlighed, altid er rimeligt. Dette spørgsmål fører så igen til spørgsmålet, om det med henblik på spørgsmålet, om indsigelser om ulovlighed kan antages til realitetsbehandling, skal sandsynliggøres, at sagsøgeren har en rimelig søgsmålsinteresse i de tilfælde, hvor denne rimelige interesse ikke uden videre kan forudsættes. Da Domstolens tidligere praksis ikke giver noget klart grundlag herfor, og da Kommissionen heller ikke har rejst formalitetsindsigelse mod de foreliggende søgsmål, vil jeg anse det for forkert at give noget svar på disse spørgsmål med henblik på de foreliggende sager. Jeg henviser imidlertid til, at der her i princippet kunne blive tale om tilsvarende fare for proceduremisbrug og tilsvarende procesbesparende overvejelser som ved krav i henhold til artikel 215, stk. 2, mod generelt gældene bestemmelser. Jeg vil herved henvise til mit nylige forslag til afgørelse i sagerne Ludwigshafener Walzmühle Erling m.fl. (sagerne 197-200, 243, 245, og 247/80, endnu utrykt).

4. Konklusion

På grundlag af de ovenstående resultater af min gennemgang begrænser jeg mig sammenfattende til den konklusion, at sagsøgte må frifindes, og at sagsøgerne bør dømmes til at afholde de endnu resterende sagsomkostninger.